

Πεντηκοστή - Ψυχοσάββατο (Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος Ἀρχιμανδρίτης Ἰ. Μ. Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ Χριστὸς “ἐπεξηγώντας” στοὺς Σαδδουκαίους τὸ μυστήριό τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ἔλεγε ὅτι εἶναι Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ καὶ “οὐκ ἔστιν Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων” (Ματθ. 22, 32). Αὐτὴ τὴν διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀκολουθώντας ἡ Ἐκκλησία ἔθαπτε τοὺς βιολογικὰ νεκροὺς Χριστιανοὺς ἔξω ἀπὸ τὸν ναό, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ τελοῦσε τὰ μυστήρια καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Εὐχαριστία θεωρώντας ὅτι “παρὰ τῷ Θεῷ πάντες ζῶσι”.

Τὰ ψυχοσάββατα καὶ τὰ μνημόσυνα τῶν κεκοιμημένων (ὅταν τελοῦνται μὲ τὸν σωστὸ τρόπο) εἶναι ἡ οὐσιαστικότερη φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονται νὰ πάψουν νὰ εἶναι μονάδες, τμήματα, μέλη καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐνωποιηθοῦν στὸ ἓνα σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Νὰ γίνουν ἀδέρφια. Νὰ γίνουν ἓνα σῶμα. Νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ ἀποσπασματικὸ καὶ νὰ γίνουν ὁλοκληρία. Νὰ βιώσουν τὰ λόγια τῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πατέρα ὅταν παρακαλεῖ γιὰ τοὺς μελλοντικοὺς Χριστιανοὺς

(πού θα υπάρξουν από τους λόγους τῶν ἀποστόλων): “νὰ εἶναι ἓνα ὅπως ἐμεῖς (Πατὴρ καὶ Υἱὸς) εἴμαστε ἐνωμένοι καὶ νὰ ἐνωθοῦν μαζί μας γιὰ νὰ πιστεύσει ὁ κόσμος ὅτι Σὺ μὲ ἔστειλες” (Ἰω 17, 21).

Αὐτὸ τὸ ἔργο, τῆς ἐνώσεως μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μεταξύ μας, γιορτάζουμε στὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Ἅγιος Παράκλητος ἔρχεται μὲ τὴν Πεντηκοστὴ στὸν κόσμο καὶ στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ ὀδηγήσει τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀλήθεια τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὸν ἐγωισμὸ ὁ ὁποῖος κάνει δύσκολη τὴν ἐνότητα.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο φωτίζει καὶ ἀγιάζει τὶς καρδιές ὥστε νὰ μάθουν νὰ ἀγαποῦν καὶ ἔτσι νὰ μοιάσουν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κύκλου. Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ ἀκτίνες τοῦ κύκλου. Ὅσο πορευόμαστε πρὸς τὸ κέντρο τοῦ κύκλου τόσο πλησιάζουμε καὶ μεταξύ μας. Ἐγγίζοντας πρὸς τὸν Χριστὸ “ἐν ταυτῶ” ἐγγίζουμε καὶ πρὸς ἀλλήλους. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ φωτίζει σ’ αὐτὴν τὴν διπλὴ πορεία ἐνδυναμώνοντάς μας στὸν κόπο τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν ἐγωιστικὴ μας αὐταπάτη. Μένοντας στὸν ἐγωισμὸ, μένουμε μόνοι. Ἀκίνητοι σὲ αὐταπάτη ἀεικινήσιας. Ἀπλησίαστοι καὶ ἀδιάφοροι. Ξένοι. Μὲ μία καρδιά πού γίνεται σιγὰ-σιγὰ “λίθινη”. Ὁ Θεὸς μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, διὰ τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ, κραυγάζει: “Δῶστε μου τὴν πέτρινη καρδιά σας καὶ θὰ τὴν κάνω σάρκινη” (Ἰεζ. 36, 26). Σὲ μᾶς μένει νὰ ἀνταποκριθοῦμε. Ἄν ναί, τότε θὰ ἴρθεῖ καὶ θὰ κατοικήσει μέσα μας καὶ θὰ γεμίσει ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: “ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια” (Γαλ. 5, 22).

Ὅταν, λοιπόν, αὐτά, ἔστω καὶ κατ’ ἀρχὰς καὶ ἐν μέρει, ἀρχίσουν νὰ ὑπάρχουν στὰ μέλη-χριστιανοὺς τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἀρχίζει νὰ σαρκώνεται τὸ μέγα μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Τότε οἱ Χριστιανοί, μέσα στὴν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποία Ἐκεῖνος τοὺς ἔδωσε καὶ γιὰ τὴν ὁποία χαίρουν• ἀγαποῦν καὶ νοιάζονται ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Γίνονται ἀδέρφια. Ἀποχτοῦν κοινότητα σκέψης καὶ τρόπου. Γίνονται κοινότητα σὲ ὅλα, στὴν χαρά, στὴν θλίψη, στὶς ἀνάγκες, στὴν ἄνεση. Τότε οἱ ἀρετὲς πού φυτρώνουν σιγὰ-σιγὰ στὴν καρδιά ἀρχίζουν νὰ καρποφοροῦν καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι (δικοί μας καὶ ξένοι) γίνονται ἀδέρφια μας.

Γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία καὶ τὸ τρεπτὸ τῆς φύσεως οἱ χριστιανοὶ ἀγωνίζονται γιὰ ὅσο γίνεται μεγαλύτερη μετοχὴ στὴν χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅχι μηχανικά, μὲ μόνη τὴν μετοχὴ στὰ μυστήρια, ἀλλὰ οὐσιαστικά. Μὲ τὴν βοήθεια τῶν μυστηρίων, στὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὸν ψυχοσωματικὸ ἐγωισμὸ πού ἐμποδίζει τὴν ἀγάπη καὶ ἀνακόπτει τὴν πορεία πρὸς τὴν ἀδερφία.

Στὴν γιορτὴ λοιπὸν τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς πού εἶναι φανέρωση τοῦ τρόπου τῆς Ἐκκλησίας, οἱ χριστιανοὶ (τὴν παραμονὴ) προσεύχονται γιὰ τοὺς ἀδερφούς τους

πού έχουν φύγει από αυτόν τον κόσμο και έχουν περάσει στην κατάσταση που προσδιορίζεται μόνον από την παρουσία του Χριστού.

Στο μέτρο που κάποιος έγινε μέτοχος των αρετών του Χριστού, τόσο Του μοιάζει, τόσο άνεση έχει στην σχέση μαζί Του. Οι μάρτυρες και οι Άγιοι, μεγάλη· οί υπόλοιποι χριστιανοί, ανάλογα. “Άστηρ αστέρος, διαφέρει έν δόξη”. Άτυχώς κάποιιοι, πολυ λίγο ή και επικίνδυνα λίγο, ώστε τὸ πρόσωπο του Χριστού να είναι γι’ αυτούς ξένο ή και ένοχλητικό!

Έρχεται λοιπόν τώρα ή Έκκλησία του Χριστού και προσεύχεται με την Εύχαριστία την παραμονή της άγίας Πεντηκοστής, (που είναι ή γιορτή της δυνατότητος της ανθρώπινης αλλαγής), και παρακαλεί τον Κύριο της ζωής και του θανάτου, τον Δεσπότη Χριστό, για όλους όσοι βρίσκονται ένώπιόν Του: Να παραβλέψει αδυναμίες. Να συγχωρήσει λάθη. Να παραγράψει άγνοήματα. Να δώσει ζωή. Να φέρει έλπίδα άναπαύσεως.

Η Έκκλησία παρακαλεί και ίκετεύει. Ο Χριστός θέλει. Η τραγωδία είναι ότι ίσως κάποιος δεν έπιθυμεί καμμιά αλλαγή... Άκόμα και την έπομένη μετά τὸ ψυχοσάββατο ήμέρα της Πεντηκοστής, όλη ή Έκκλησία γονατιστή παρακαλεί για όσους έχουν φύγει “Δέξου Κύριε δεήσεις και ίκεσίες και άνάπαυσε όλους τούς γονείς, τούς αδερφούς, τὰ τέκνα όλων και κάθε άνθρωπο, όλους όσους έχουν πεθάνει, στην άγκαλιά του Άβραάμ, του Ίσαάκ και του Ίακώβ...”.

Η συμμετοχή μας λοιπόν στην γιορτή άς γίνει μία προσπάθεια κατανόησης της σχέσης μας με τὸ Άγιο Πνεύμα (κάθαρση-φωτισμό). Μετοχή στα χαρίσματά του που μόνον στην Έκκλησία υπάρχουν και δίνονται. Άγάπη για την Έκκλησία, τούς αδερφούς μας δηλαδή, ζωντανούς και κεκοιμημένους.

Κάποια στιγμή και μεϊς θα χρειαστούμε αυτή την άγάπη.

Με άγάπη και εύχες

ὁ έφημέριος

π. Θεοδόσιος

Πηγή: agiazoni.gr